

опулено и смаяно. — „Добре, значи ти си неговото внуче. Много добре, много, много добре!“ — Едва тогазъ смаяното момченце видѣло, че дѣдо Коледа държи въ ржката си голѣмъ коматъ бѣль хлѣбъ и лакомо яде.

— „Какво ме гледашъ? — учудва се дѣдо Коледа. — Дето ямъ ли? Много бързамъ, момченце, та не ми остава време да седна на нѣкоя софра. Канятъ ме, дърпатъ ме, но азъ не сѣдамъ. Работа си имамъ! Тукъ дамъ играчка, тамъ дамъ друга и тѣй изпълнявамъ своя дългъ. Е? Сега каква играчка искашъ да ти дамъ? Тука имаме, — ухили се широко дѣдо Коледа, — имаме, уважаеми господинчо, параходчета — най-отлична направа. Имаме желѣзнички съ локомотиви, съ фургони, съ вагони — товарни и пжтнички и съ всички служачи вътре, имаме барабанчета. . . Като заблѣскашъ палкитѣ върху тѣхъ, ще се чуе чакъ въ Вароша: имаме. . . — дѣдо Коледа изведнажъ прекжсва: — Ти хемъ не ме слушашъ, като ти приказвамъ! Другаде гледашъ. . . Казвай, казвай, каква играчка искашъ, защото нѣмамъ време за чакане!“

Момченцето се поизкашлява и, безъ да откъсне очи отъ дѣда Коледа, тихо промълвя :

— Хлѣба!

— Какво? Не разбрахъ.